

ΠΑΡΑΜΥΘΙ #6

«Ο Δεκατρός ο Κουτσοδεκατρός»

(Κατωμέρι Μεγανησίου, Λευκάδα - Επτάνησα)

*Διαγωνισμός παραδοσιακού παραμυθιού
eBooks4Greeks.gr*

ΠΑΡΑΜΥΘΙ #6

Ψηφίστε το παραμύθι που σας άρεσε περισσότερο [εδώ](#) μέχρι
30/09/2011

Δείτε όλα τα παραμύθια [εδώ](#)

Ο Δεκατρής ο Κουτσοδεκατρής

(Κατωμέρι Μεγανησίου, Λευκάδα - Επτάνησα)

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια οικογένεια που είχε δώδεκα παιδιά. Παιδιά, δηλαδή στερνικά, όχι κοπέλες, και η μάνα ήτανε πάλε αγκιστωμένη.

Τα παιδιά περίμεναν πως και πως να γεννήσει κοπέλα, για να έχουνε κι αυτά μια αδερφούλα να παίζουνε και να την αγαπάνε.

Οι μήνες πέρασαν και η μάνα εγέννησε όμως αυτό που έκαμε δεν ήτανε κοπέλα αλλά ένα ζαρίφικο μωρό αλλήθωρο και κουτσό όπως αποδείχτηκε αργότερα.

Τα παιδιά από την στιγμή που το αντίκρισαν το μίσησαν επειδή ήτανε σερνικό αλλά κι εξαιτίας της άσχημης και ασθενικής του όψης.

Ποτέ δεν το έπαιζαν κι ούτε έκαναν μαζί του παρέα.

Τα χρόνια περάσανε και το στερνοπαιδί - που το είχανε ονομάσει Δεκατρή, από τη σειρά της γέννησής του αλλά κι από το ότι ούτε ο παππάς δεν καταδέχτηκε να το βαφτίσει - έμπαινε στην εφηβεία.

Έβγαλε μπιμπίκια και το πάνω χείλος του άρχισε δειλά δειλά να μαλλιάζει.

Τα αδέρφια του, βλέποντας ότι το σκαρί του ήταν ασθενικό, μισοριζά τον ανέβαζαν, μισοριζά τον κατέβαζαν κι έτσι μια μέρα σκέφτηκαν τι θα του κάνουν για να τον βάλουν σε δοκιμασίες με τις οποίες θα γελούσαν, κι ο Δεκατρής ίσως να μην έβγαινε και ζωντανός -αλλά αυτό ήταν ασήμαντη λεπτομέρεια-.

Τον κάλεσαν λοιπόν μια μέρα κοντά τους αφού τους πήγε νερό και κολατσιό εκεί που έσκαβαν τα αμπέλια στο χωράφι για να του ανακοινώσουν ότι έχουν ένα σχέδιο.

Ο κακομοίρης Δεκατρός, που δεν ήταν μαθημένος σε τέτοιες κουβέντες με τα αδέρφια του δέχτηκε να τους ακούσει.

Ήτανε πάντα σεμνός και μοναχικός γιατί τα αδέρφια του ολοένα τον κορόιδευαν και τον κακομεταχειρίζονταν.

Αυτός τους απέφευγε και δεν είχανε και πολλά πάρε - δώσε.

Ακόμη και τη νύχτα, ο Δεκατρός κοιμόνταν στο ακούρι με τα μουλάρια που είχαν για τις αγροτικές δουλειές.

Στο χωράφι πήγαινε μόνο για τα θελήματα των αδερφών του και του πατέρα του, ο οποίος δεν είχε και καμία διαφορετική συμπεριφορά από τους υπόλοιπους.

Έμεινε λοιπόν στο σπίτι με τη μάνα και τη βοήθαγε στις οικιακές δουλειές, όπως είχε ζητήσει η ίδια από τα υπόλοιπα σερνικά.

Η αλήθεια ήταν όμως ότι εκείνη ήθελε να έχει κοντά της το στερνοπαιδί της για να το προσέχει από τη βάρβαρη συμπεριφορά των αντρών του σπιτιού γιατί του είχε αδυναμία, όχι πως δεν αγαπούσε όλα τα παιδιά της αλλά να, αυτό ήταν... διαφορετικό.

Πίσω από τα αλλήθωρα μάτια του ο Δεκατρός έκρυβε ένα μυαλό ξουράφι, ως αντιστάθμισμα ίσως της σωματικής του αναπηρίας, "δώρο από το θεό" όπως το έλεγε η μάνα.

Σε αυτό το κοφτερό μυαλό βρήκε μαγιά η μάνα και ζύμωσε την εξυπνάδα τη μεγαλοσύνη και την ακεραιότητα του χαρακτήρα του Δεκατρός, έναν χαρακτήρα που τον γνώριζε μόνο η ίδια. Κρίμα, σκέφτονταν να του φέρονται έτσι τα αδέρφια του, και κάθε βράδυ έκλαιγε στο κρεβάτι της για το στερνοπούλι της.

Στο χωράφι λοιπόν τα δώδεκα αδέρφια, του ανακοίνωσαν τη δοκιμασία:

"Για να σε κάμουμε σαν κι εμάς και να σε πιεντάμε* σαν άντρα θα πας ορέ Δεκατρή να κλέψεις το πάπλωμα του δράκοντα με τα εκατό χρυσά κουδούνια"

"γιατί να το κλέψω βρέ παιδιά;" απάντησε τάχα μου ο Δεκατρής;

"για να ιδούμε αν εμεγάλωσες κι αν το λέει η καρδιά σου ορε παλιό-ζουλάπι*" απάντησε ο μεγάλος.

"εντάξει θα κάμω ό,τι μου λέτε" είπε ο Δεκατρής αλλά θα πρέπει να μου δώσετε ότι σας ζητήσω από χρειαζούμενα!

Τα αδέρφια συμφώνησαν κι ο Δεκατρής αφού προμηθεύτηκε ένα σακί μπαμπάκι, ένα άλογο και ένα μεγάλο σχοινί ξεκίνησε για το παλάτι του δράκοντα.

Ο δράκοντας, όπως έλεγαν οι χωρικοί ήτανε ένας "θερίος άνθρωπος", ένας γίγαντας δηλαδή που καταδυνάστευε τα γύρω χωριά ως τσιφλικάς και φοροεισπράκτορας.

Είχε τεράστιες εκτάσεις γης και κάποιοι μάλιστα έλεγαν ότι έτρωγε κι ανθρώπους. Οι ποσότητες κρέατος που έτρωγε ήταν τεράστιες. Μπορούσε να φάει δύο κριάρια ή τρεις γίδες και να πιει ένα βαρέλι κρασί.

Στη συνέχεια κοιμόταν για δυο μερόνυχτα, μέχρι να ξαναβγει καβάλα στο σαρκοβόρο άλογό του να επιθεωρήσει τα κτήματα και τους δουλοπάροικούς του.

Πήγε λοιπόν ο Δεκατρής στο παλάτι του δράκοντα αφού είχε τυλίξει με το μπαμπάκι τις οπλές του αλόγου του και όταν έφτασε κοντά περίμενε το δράκοντα να αποφάει και να πιει το διαλούπι του..

Υπομονετικός καθώς ήταν δεν δυσκολεύτηκε να τον περιμένει δυο ώρες και αφού το θερίο έπεσε να πλαγιάσει και σκεπάστηκε με το πάπλωμα με τα εκατό χρυσά κουδούνια, ο Δεκατρής περίμενε να ακούσει και το ρουχνητό του.

Δεν άργησε να το ακούσει, μάλιστα ήταν τόσο δυνατό που το άλογο του ανησύχησε αλλά ο Δεκατρής του βούλωσε τα αυτιά με το μπαμπάκι που είχε κοντά του.

Ύστερα, πήγε κοντά στο δράκοντα και ένα - ένα βούλωσε όλα τα κουδούνια με το μπαμπάκι, έδεσε τη μια γωνιά του παπλώματος με το σχοινί και το ξετύλιξε μέχρι έξω που περίμενε το άλογο του. Κατόπιν έδεσε από το σαμάρι την άλλη άκρη, έβγαλε το μπαμπάκι από τα αυτιά του αλόγου και το χάιδεψε στη μουσούδα για να ησυχάσει και με ένα τράβηγμα στα γκέμια το άλογο ξεχύθηκε έξω από το παλάτι σαν σίφουνας. Ο δράκοντας τότε ξύπνησε και φώναξε: "Ποιος είσαι ορε εσύ που μου κλέβεις το χοντροσκούτι;"

"ο Δεκατρής είμαι και να 'ρτεις να με βρεις "

Φυσικά ο δράκοντας δεν προλάβαινε να τον ακολουθήσει κι ο Δεκατρής πήγαινε περήφανος το πάπλωμα στα αδέρφια του.

Στο δρόμο σταμάτησε κι έβγαλε το μπαμπάκι από τα κουδούνια για να ακούει το μελωδικό ήχο του χρυσαφιού. Όταν κοντοζύγωνε στο χωράφι, τα αδέρφια του, που αναγνώρισαν τον ήχο των κουδουνιών, για παν ενδεχόμενο ανέβηκαν σε κάτι αμυγδαλιές να κρυφτούν. Όταν έφτασε ο Δεκατρής και τους είδε να κατεβαίνουν κατάλαβε πόσο δειλοί ήταν αλλά δεν τους είπε τίποτα, αντίθετα αυτοί του είπαν ότι ανέβηκαν να δουν αν έχουν ωριμάσει τα τσίγαλα.

Τέλος πάντων τον συγχάρηκαν για το κατόρθωμα του αλλά του είπαν ότι αυτό από μόνο του δεν ήταν αρκετό.

«Τώρα Δεκατρή που πήρες το πάπλωμα του δρακόντου, και είδαμε ότι βαστάει η καρδιά σου, για να σε πιεντήσουμε ολότελα σα δικό μας και ισάξιο μας θέλουμε να πας να πιάσεις και το άλογό του.»

Ο Δεκατρής σκέφτηκε και τους ζήτησε ένα κομμάτι παστό κρέας , κι ένα σχοινί. Θα χρειαζόταν και μπαμπάκι αλλά είχε στο σακί από την προηγούμενη ανδραγαθία του .

Ξεκίνησε λοιπόν και αφού έφτασε στο παλάτι, περίμενε πάλι το δράκοντα να αποκοιμηθεί. Όταν άκουσε το ρουκνητό του, πλησίασε στο σταύλο και σιγά σιγά έδωσε το κρέας στο άλογο που ήταν σαρκοφάγο, και είχε κοφτερά δόντια. Το άλογο ενοστήμισε με το παστό κρέας και συμπάθησε

τον Δεκατρή. Αυτός τότε τύλιξε με μπαμπάκι τα πέταλα του αλόγου και βούλωσε και το κουδούνι του. Ύστερα, καίδευοντάς το, ανέβηκε στη ράχη του και ξεκίνησε για το χωράφι. Ήταν ο πρώτος που είχε φερθεί στο ζώο με καλοσύνη.

Πριν απομακρυνθεί φώναξε στο Δράκοντα λέγοντας "αν σε ρωτήσουν ποιός σου πήρε το άλογο να πεις ο Δεκατρής" και έφυγε με καλπασμό χωρίς να μπορεί ο δράκοντας να τον ακολουθήσει πεζός ο οποίος αρκέστηκε σε πάμπολλες βρισιές και απειλές.

Κοντά να φτάσει στο χωράφι τα αδέρφια του, ξανά τρόμαξαν στη θέα του αλόγου αλλά πάλι ο Δεκατρής δεν τους είπε τίποτα που αυτοί ανέβηκαν στις αμυγδαλιές.

"τελικά" τους είπε "τι θα γίνει;" θα πείτε ότι είμαστε αδέρφια και ισάξιοι;

Τόση έπαρση και ζήλια είχαν τα αδέρφια του μέσα τους και του ξαναείπαν "για να σε πιεντήσουμε ως ισάξιο κι αδερφό μας πρέπει να πας να μας φέρεις και τον ίδιο το δράκοντα".

Ο Δεκατρής δεν μίλησε κι έφυγε σκεφτικός. Τα αδέρφια του νόμισαν ότι λιγοψύχισε και ξαφνιάστηκαν όταν τον είδαν το ίδιο βράδυ να επιστρέφει και να τους λέει ότι θα αναλάβει κι αυτή την αποστολή.

"Θέλω να μου δώσετε μια άμαξα με κάρο, μια φορεσιά ράσα του παπά, ένα θυμιατό, ένα σφυρί ένα μεγάλο κασόνι, μια αλυσίδα, ένα λουκέτο, και πολλές πρόκες και τα θέλω τα χαράματα να είναι έτοιμα".

Τα αδέρφια κοιπαχτήκαν όλο απορία αλλά είχαν συμφωνήσει να του παρέχουν όλα τα χρειαζούμενα. Έτσι κι έγινε.

Ο Δεκατρής λοιπόν τα πήρε και έβαλε το σχέδιο του σε εφαρμογή.

Ντύθηκε παπάς, πήρε το θυμιατό, ανέβηκε στο κάρο και πήγε κάτω από τα παλάτι του δράκοντα πριν καλά καλά ξημερώσει και θυμιατίζοντας φώναζε: "ανάααααααααθεμά σε Δεκατρή και μυριανάθεμά σε".

Ο Δράκοντας βγήκε στον εξώστη και φώναξε:

"Έ ορέ τραγόπαπα που τονε ξέρεις εσύ το Δεκατρή και τονε καταριέσαι;

"Που τονε ξέρω αφέντη μου; μου έκλεψε τα πρόβατα, τις κότες κι ό,τι είχα από χρυσά στο κονάκι μου, δε μου άφηκε ούτε γρόσι."

"Έμένα μου πηρε το πάπλωμα και το άλογο, κι όπου τονε βρω θα τονε φάω με τα σκουτιά του φορεμένα" είπε ο δράκοντας, και συνέχισε "μην ξέρεις που θα τονε βρούμε;"

"Έέρω, μου τού'πε ο μεγαλοδύναμος, έλα να σε πάω να τον εκδικηθείς και για μένα - ήμαρτον θεέ μου, αλλά πρέπει να μπεις μέσα στο κασόνι γιατί δεν έχω που αλλού να σε κρύψω για να μη σε ιδεί και λαμπάξει και μας ξεφύγει" είπε ο παπα- Δεκατρήs.

"Έλα μόνο να σε δέσω και με τούτη την αλυσίδα για να μη χτυπήσεις από τις λακούβες και να κλείσω και το κασόνι με τις πρόκες μην τυχόν και χοροπηδήξει το κάρο και πεταχτείς όξω τη χειρότερη στιγμή."

Έτσι κι έγινε κι ο δράκοντας βρέθηκε αλυσοδεμένος και κλεισμένος σε μια κάσα καρφωμένη με καρφιά και φορτωμένος σε ένα κάρο. Εκεί που πήγαιναν ο δράκοντας ρώτογε τον παπά αν αργούν να φτάσουν στο χωριό του Δεκατρή και μετά από πολλές ερωτήσεις ο Δεκατρήs αποφάσισε να αποκαλύψει την πραγματική του ταυτότητα. Όταν λοιπόν το είπε, ο δράκοντας έγινε έξω φρενών και προσπάθησε να λυθεί, μάταια όμως.

Υστερα άρχισε τα παρακάλια και τα ανταλλάγματα.

Ο Δεκατρήs όμως τον πήγε στα αδέρφια του τα οποία πάλι βρεθήκαν στις αμυγδαλιές. Αυτή τη φορά ο Δεκατρήs με τον αέρα του θριαμβευτή τα ρώτησε: "Είναι έτοιμα τα τσίγαλα παιδιά;"

Τα αδέρφια κατάλαβαν την προσβολή και κατέβηκαν για να ανοίξει ο Δεκατρήs το καπάκι της κάσας.

Έτσι κι έγινε .

Ο δράκοντας βρισκόταν μέσα τρομερός και θεόρατος μα εξουθενωμένος και μετανοιωμένος για τα κακά που είχε κάνει τόσες δεκαετίες στους χωρικούς.

Ο Δεκατρής ως φυσικός αρχηγός πια, του ζήτησε να μετανοήσει για να τον ελευθερώσει. Ο δράκοντας έδωσε το λόγο του ότι θα είναι καλός στο εξής και δώνανε τα χέρια. Τα αδέρφια του φυσικά, με δάκρυα στα μάτια ζήτησαν συγνώμη από το Δεκατρή για την προηγούμενη συμπεριφορά τους απέναντι του και τον δεχτήκαν ως αρχηγό και γενικό κουμανταδόρο στις δουλείες. Τα πράγματα είχαν μπει επιτέλους στην σωστή τους θέση.

Πίσω από ένα αιωνόβιο δέντρο η μάνα έκλαιγε... από χαρά...

πιεντάμε* - να σε ακούμε, να σε υπολογίζουμε...

ζουλάπι* - υποτιμητικός χαρακτηρισμός, άνθρωπος που σκιάζεται εύκολα

Η σύνταξη του παραμυθιού είναι τέτοια που παραπέμπει σε παραδοσιακό παραμύθι, όπως το θυμάμαι από τα παιδικά μου χρόνια.

Το παραμύθι μου το έλεγε η αδελφή του πατέρα μου που έμενε μαζί μας ως άγαμη θυγατέρα ονόματι Δάγλα Αναστασίαν του Αριστεΐδη, η οποία σήμερα είναι 84 ετών.

Η καταγωγή του παραμυθιού είναι το Κατωμέρι του Μεγανησίου του νομού Λευκάδας.

Δάγλας Π. Γεωργιος
gdaglas0@vivodinet.gr